

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22.09.2016, sp. zn. 21 Cdo 3480/2015, ECLI:CZ:NS:2016:21.CDO.3480.2015.1

Číslo: 22/2018

Právní věta: Nepřevyšuje-li některý z více nároků na zaplacení peněžité částky se samostatným skutkovým základem, o nichž bylo rozhodnuto rozsudkem soudu prvního stupně, 10 000 Kč, je odvolání proti rozsudku ve vztahu k tomuto nároku přípustné, převyšuje-li uvedenou částku součet nároků, o nichž soud v rozsudku rozhodl.*)

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 22.09.2016

Spisová značka: 21 Cdo 3480/2015

Číslo rozhodnutí: 22

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Odvolání, Žaloba pro zmatečnost

Předpisy: § 202 odst. 2 o. s. ř. ve znění do 31.12.2013
§ 229 odst. 4 o. s. ř. ve znění do 31.12.2013

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud změnil usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 9. 4. 2015, sp. zn. 4 Co 38/2015, tak, že zrušil usnesení Městského soudu v Praze ze dne 13. 11. 2013, sp. zn. 69 Co 296, 373/2013, ve výroku, kterým bylo odmítnuto odvolání žalovaných proti části výroku rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 10. 1. 2013, sp. zn. 28 C 39/2009, v níž bylo vyhověno žalobě co do částky 3 575,14 EUR s příslušenstvím.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Žalobce se žalobou podanou dne 3. 2. 2009 u Obvodního soudu pro Prahu 1 domáhal, aby mu žalovaní zaplatili společně a nerozdílně 8 509 EUR „spolu s úroky z prodlení v zákonné výši z částky 8 509 EUR od 16. 12. 2008 do dne zaplacení“. Žalobu zdůvodnil zejména tím, že dne 3. 9. 2007 uzavřel se žalovanými ústní dohodu o poskytnutí právních služeb v České republice spočívajících v přípravě společenské smlouvy společnosti s ručením omezeným a popřípadě dalších smluv, které budou žalovanými požadovány, že žalobce na základě této dohody a žádosti žalovaných ze dne 21. 11. 2008 připravil pro žalované společenskou smlouvu společnosti A. R. C. s. r. o. a pět obchodních smluv ve „vzorovém znění“ v české a italské jazykové verzi, že dne 10. 5. 2008 jednal žalobce se žalovanými v Římě o možnosti vypořádání odměny za poskytnuté právní služby a dohodli se, že po

založení společnosti bude písemně potvrzen projednaný způsob určení výše odměny, že pro případ, kdyby tomu tak nebylo, sdělil žalobce žalovaným, aby mu uhradili „kompromisní“ částku 6 000 EUR do konce června 2008, že žalovanými nebyla uvedená částka uhrazena, a že proto žalobce fakturou ze dne 21. 7. 2008 vyúčtoval žalovaným k úhradě částku 195 474 Kč (8 509 EUR) sestávající z odměny za poskytnuté právní služby podle advokátního tarifu ve výši 104 700 Kč (odměna za právní služby poskytnuté v souvislosti se společenskou smlouvou společnosti A. R. C. s. r. o. ve výši 63 700 Kč, se smlouvou o výkonu funkce ve výši 5 000 Kč, se smlouvou s taxislužbou ve výši 9 000 Kč, se smlouvou o poskytování ubytovacích služeb ve výši 6 000 Kč, se smlouvou o poskytování zdravotnických služeb zdravotnickým zařízením ve výši 12 000 Kč, se smlouvou o poskytování odborných služeb gynekologem ve výši 9 000 Kč), souvisejících vynaložených nákladů ve výši 70 881 Kč (náklady na překlady všech smluv ve výši 50 658 Kč, cestovné ve výši 12 221 Kč, stravné ve výši 45 EUR, ubytování ve výši 303,37 EUR) a DPH ve výši 19 892 Kč. Žalobce vyzval žalované k zaplacení dlužné částky výzvami ze dne 22. 7. 2008 a ze dne 25. 11. 2008, žalovaní ji však, ani částečně, neuhradili.

2. Žalovaní zejména namítali, že byli se žalobcem dohodnuti na zaplacení odměny za jeho právní služby až po založení společnosti A. R. C. s. r. o., a to podílem žalobce na zisku této společnosti; k jejímu založení však nedošlo.

3. Obvodní soud pro Prahu 1 rozsudkem ze dne 10. 1. 2013, č. j. 28 C 39/2009-272 uložil žalovaným povinnost zaplatit žalobci společně a nerozdílně 8 509 EUR s úroky z prodlení ve výši a za dobu, jež rozvedl, a rozhodl, že žalovaní jsou povinni zaplatit společně a nerozdílně na náhradě nákladů řízení žalobci 62 907 Kč k rukám advokátky Mgr. E. B. a „ČR - Obvodnímu soudu pro Prahu 1“ 6 945 Kč. Dospěl k závěru, že žalobce poskytl žalovaným na základě ústně uzavřené mandátní smlouvy právní služby a že mu proto vznikl nárok na „mimosmluvní odměnu v celkové výši 8 509 EUR“.

4. Obvodní soud pro Prahu 1 poté usnesením ze dne 11. 3. 2013, č. j. 28 C 39/2009-284 rozhodl, že žalovaní jsou povinni zaplatit „ČR - Obvodnímu soudu pro Prahu 1“ společně a nerozdílně na náhradě nákladů řízení 1 482,25 Kč.

5. K odvolání žalovaných Městský soud v Praze usnesením ze dne 13. 11. 2013, č. j. 69 Co 296, 373/2013-378 odmítl odvolání žalovaných proti části výroku rozsudku obvodního soudu, v níž bylo žalobě vyhověno co do částky 3 575,14 EUR s úroky z prodlení, ve zbývajících částech rozsudek obvodního soudu a usnesení obvodního soudu zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil obvodnímu soudu k dalšímu řízení. Dovedl, že žalobce uplatnil žalobou řadu dílčích nároků, které byly založeny na samostatném skutkovém základě, že vznik práva na každé z těchto dílčích plnění je závislý na individuálních právních skutečnostech a že každý z uvedených dílčích nároků mohl být (objektivně) žalobcem uplatněn samostatnou žalobou. Poté, co shledal bezvýznamnými námitky žalovaných, že byla uzavřena jedna mandátní smlouva, že předmětná částka byla žalobcem vyfakturována jedinou fakturou a že hospodářský účel všech smluv byl shodný, dospěl k závěru, že odvolání žalovaných proti výroku rozsudku obvodního soudu ve věci samé není přípustné podle ustanovení § 202 odst. 2 občanského soudního řádu v části, ve které bylo rozhodnuto o dílčích nárocích žalobce na úhradu odměn za úkony právní služby uplatněné v souvislosti se smlouvou o výkonu funkce ve výši 5 000 Kč, se smlouvou s taxislužbou ve výši 9 000 Kč, se smlouvou o poskytování ubytovacích služeb ve výši 6 000 Kč, se smlouvou o poskytování zdravotnických služeb zdravotnickým zařízením ve výši 12 000 Kč a se smlouvou o poskytování odborných služeb gynekologem ve výši 9 000 Kč, na náhradu nákladů na překlady společenské smlouvy (8 normostran po 791,53 Kč), smlouvy o výkonu funkce (3 normostrany po 791,53 Kč), smlouvy s taxislužbou (10 normostran po 791,53 Kč), smlouvy o poskytování ubytovacích služeb (11 normostran po 791,53 Kč), stravné ve výši 45 EUR a náklady na ubytování ve výši 303,37 EUR, a že způsobilým předmětem odvolacího přezkumu zůstaly dílčí nároky žalobce na úhradu odměn za úkony právní služby uplatněné v souvislosti se společenskou smlouvou ve výši 63 700 Kč, na náhradu nákladů na překlady smlouvy o poskytování zdravotnických služeb

zdravotnickým zařízením (18 normostran po 791,53 Kč) a smlouvy o poskytování odborných služeb gynekologem (14 normostran po 791,53 Kč) a cestovné ve výši 12 221 Kč. Skutkový závěr obvodního soudu, že dne 3. 9. 2007 byla mezi účastníky uzavřena ústní dohoda o poskytnutí právních služeb, shledal městský soud nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, nesouhlasil ani s právním závěrem obvodního soudu, že mezi účastníky byla uzavřena mandátní smlouva podle ustanovení § 566 a násl. obchodního zákoníku, a shledal „nedostatky odůvodnění“ ve vztahu k samostatným dílčím nárokům (k jejich výši), ohledně kterých bylo odvolání žalovaných přípustné. Uložil obvodnímu soudu, aby provedl důkazy, které žalobce navrhl k prokázání svých tvrzení o vynaložení nákladů na překlady smlouvy o poskytování zdravotnických služeb zdravotnickými zařízeními a smlouvy o poskytování odborných služeb gynekologem, a aby vycházel z právních závěrů učiněných odvolacím soudem ohledně právní povahy smlouvy, která měla být podle tvrzení žalobce mezi stranami uzavřena, a „základní výše odměny za úkony, které byly žalobcem nárokovány ohledně tvrzených úkonů právní služby, vztahujících se ke společenské smlouvě společnosti A. R. C. s. r. o.“.

6. Proti tomuto usnesení městského soudu ve výroku, kterým bylo odmítnuto odvolání žalovaných proti části výroku obvodního soudu, v níž bylo žalobě vyhověno co do částky 3 575,14 EUR s úroky z prodlení, podali žalovaní dne 23. 12. 2013 u Městského soudu v Praze žalobu pro zmatečnost z důvodu uvedeného v § 229 odst. 4 občanského soudního řádu, neboť závěr soudu, že uplatněný nárok sestává z několika dílčích nároků se samostatným skutkovým základem, mají za nesprávný a postup soudů, kdy během řízení v prvním stupni „nepadla ani zmínka“ o tom, že se z „procesního hlediska“ vede řízení o několika dílčích nárocích, kdy ve shodě s tím byli žalovaní poučeni o možnosti podat odvolání a kdy odvolací soud „náhle zčista jasna“ žalovanou věc rozštěpil na jednotlivé nároky a tím dovedl nepřipustnost odvolání, za protiústavní. Uvedli, že „formalismus odpírající žalovaným právo na řádné projednání jejich věci ‘bije do očí’“, neboť odvolací soud zbylými výroky zcela vyhověl jejich odvolání, když shledal napadený rozsudek soudu prvního stupně zcela neodůvodněným a nepřezkoumatelným; stejná „neodůvodněnost a nepřezkoumatelnost“ přitom platí pro všechny dílčí nároky uplatněné v žalobě. Mají za to, že pokud by se skutečně jednalo o jednotlivé dílčí nároky, pak by námitky žalovaných proti nim platily pro celý nárok, tedy pro všechny jeho dílčí složky.

7. Městský soud v Praze usnesením ze dne 7. 11. 2014, č. j. 69 Co 296, 373/2013-424 zamítl žalobu pro zmatečnost a rozhodl, že žalovaní jsou povinni zaplatit žalobci společně a nerozdílně na náhradě nákladů řízení 3 600 Kč k rukám advokátky Mgr. E. B. Dovodil, že předmětem řízení žaloby pro zmatečnost podané z důvodu uvedeného v ustanovení § 229 odst. 4 občanského soudního řádu mohou být jen „procesní vady řízení“ a že se touto žalobou nelze domáhat nápravy případných pochybení ve zjištění skutkového stavu nebo při právním posouzení věci, a dospěl k závěru, že rozhodnutí městského soudu nelze v rámci řízení o žalobě pro zmatečnost „zkoumat, přehodnocovat nebo věcně posuzovat“ a že je nelze rušit jen proto, že právní posouzení městského soudu bylo jiné než soudu obvodního a že nárok, o němž rozhodl obvodní soud, posoudil městský soud jako více nároků se samostatným skutkovým základem. Uzavřel, že odvolací soud postupoval správně, když rozhodl, že se ve věci jedná o více dílčích nároků, které nedosahují částky 10 000 Kč, a odvolání žalovaných jako nepřipustné podle ustanovení § 218 písm. c) a § 202 odst. 2 občanského soudního řádu odmítl.

8. Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 9. 4. 2015, č. j. 4 Co 38/2015-448 potvrdil usnesení soudu prvního stupně ve výroku o věci samé, změnil jej ve výroku o náhradě nákladů řízení „jen“ tak, že tyto náklady činí 4 356 Kč, jinak jej v tomto výroku potvrdil, a rozhodl, že žalovaní jsou povinni zaplatit žalobci společně a nerozdílně na náhradě nákladů odvolacího řízení 4 356 Kč k rukám advokátky Mgr. E. B. Dospěl k závěru, že důvod žaloby pro zmatečnost uvedený v § 229 odst. 4 občanského soudního řádu nebyl naplněn, neboť byl správný postup městského soudu, který s přihlédnutím k ustanovení § 202 odst. 2 občanského soudního řádu odmítl odvolání žalovaných proti části výroku rozsudku obvodního soudu jako nepřipustné, neboť v dané věci se jednalo o více dílčích

„bagatelních“ nároků, proti nimž nebylo odvolání přípustné. S poukazem na judikaturu Nejvyššího soudu a Ústavního soudu uvedl, že v případě více samostatných nároků, které mají odlišnou povahu s rozdílnými předpoklady jejich vzniku, je třeba přípustnost dovolání zkoumat ve vztahu ke každému z nich samostatně bez ohledu na to, že byly uplatněny v jednom řízení a že o nich bylo rozhodnuto jedním výrokem, a dodal, že tento závěr lze použít i na odvolací řízení.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

9. Proti tomuto usnesení odvolacího soudu podali žalovaní dovolání. Namítají, že odvolací soud se svým „procesním postupem“ odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, neboť vydal zcela překvapivé rozhodnutí, které odůvodnil „právně“ zcela jinak než soud prvního stupně, který žalobní důvody vůbec věcně nezkoumal a zamítl žalobu pro zmatečnost výučně proto, že podle jeho názoru není možné v rámci posuzování rozhodnutí odvolacího soudu přezkoumat jeho právní ani skutkové závěry rozhodné pro odmítnutí odvolání. Dále namítají, že se nejednalo o tzv. bagatelní spor, neboť se „skutkově“ jedná o jeden jediný nárok, který by měl být věcně projednáván najednou, společně, protože námitky žalovaných směřují do zcela totožných skutkových a právních okolností věci ohledně všech „údajně“ dílčích nároků. Uvedli, že „formalismus“ odpírající jim právo na řádné projednání věci „bije do očí“, neboť odvolací soud zbylými výroky zcela vyhověl jejich odvolání, když shledal napadený rozsudek soudu prvního stupně neodůvodněným a nepřezkoumatelným, přičemž stejná „neodůvodněnost a nepřezkoumatelnost“ platí pro všechny „dílčí nároky“ uplatněné v žalobě. Poukazují na to, že během řízení v prvním stupni „nepadla ani zmínka o tom, že by žalovaný nárok měl být procesně štěpen, respektive že z procesního hlediska se vede řízení o několika dílčích nárocích“, a dovozují, že jim byla odepřena možnost účinně se procesně bránit, když odvolací soud „náhle zčista jasna“ žalovanou věc rozštěpil na jednotlivé nároky a tímto způsobem dovedl nepřípustnost odvolání. Žalovaní navrhli, aby dovolací soud zrušil usnesení soudů obou stupňů a aby věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

10. Žalobce navrhl, aby dovolací soud dovolání žalovaných odmítl jako nepřípustné, neboť se jedná o „bagatelní spor“, když částka 3 575,14 EUR uplatněná žalobcem nepředstavuje jeden nárok s jediným skutkovým základem, ale sestává z jednotlivých dílčích nároků na peněžité plnění založených na samostatném skutkovém základě, přičemž výše těchto jednotlivých dílčích nároků nepřevyšuje 10 000 Kč, a není dán ani žádný z důvodů přípustnosti dovolání ve smyslu ustanovení § 237 občanského soudního řádu.

III.

Přípustnost dovolání

11. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a občanského soudního řádu) věc projednal podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „o. s. ř.“), neboť řízení ve věci žaloby pro zmatečnost bylo zahájeno přede dnem 1. 1. 2014 (srov. čl. II bod 2 zákona č. 293/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony). Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému usnesení odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

12. Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

13. Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe

dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.).

14. V projednávané věci závisí napadené rozhodnutí dovolacího soudu na vyřešení otázky procesního práva, zda je přípustné odvolání proti celému výroku rozsudku soudu prvního stupně, kterým bylo rozhodnuto o několika právech na peněžité plnění se samostatným skutkovým základem, jestliže peněžité plnění u některého (některých) z těchto práv nepřevyšuje 10 000 Kč. Protože tato právní otázka v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena, je dovolání proti usnesení dovolacího soudu podle ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné.

IV.

Důvodnost dovolání

15. Po přezkoumání usnesení dovolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání žalovaných je opodstatněné.

16. Žaloba pro zmatečnost představuje mimořádný opravný prostředek, který slouží k tomu, aby mohla být zrušena pravomocná rozhodnutí soudu, která trpí takovými vadami, jež představují porušení základních principů ovládajících řízení před soudem, popřípadě je takovými vadami postiženo řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo (zmatečností), jestliže je nejen v zájmu účastníků, ale i ve veřejném zájmu, aby taková pravomocná rozhodnutí byla odklizená, bez ohledu na to, zda jsou nebo nejsou věcně správná.

17. Žalobou pro zmatečnost účastník může napadnout rovněž pravomocné usnesení dovolacího soudu, kterým bylo odmítnuto odvolání (srov. § 229 odst. 4 o. s. ř.). Důvodem žaloby pro zmatečnost podané proti takovému rozhodnutí je skutkově nebo právně chybný (v rozporu se zákonem učiněný) závěr o tom, že odvolání muselo být odmítnuto.

18. Podle ustanovení § 218 písm. c) o. s. ř. odvolací soud odmítne odvolání, které směřuje proti rozhodnutí, proti němuž není odvolání přípustné.

19. Podle ustanovení § 202 odst. 2 o. s. ř. odvolání není přípustné proti rozsudku, jímž bylo rozhodnuto o peněžitém plnění nepřevyšujícím 10 000 Kč, k příslušenství pohledávky se přitom nepřihlíží; to neplatí u rozsudku pro uznání a u rozsudku pro zmeškání.

20. Rozsudkem soudu prvního stupně může být rozhodnuto též o více právech (nárocích) se samostatným skutkovým základem. Právem (nárokem) se samostatným skutkovým základem se rozumí nárok, který je odvozen z určitých konkrétních skutkových tvrzení (určitého skutku), jež jsou jiná ve srovnání s těmi, od nichž žalobce odvodil jiný nárok, který uplatnil jednou žalobou, popřípadě jinou žalobou, jestliže i o ní soud rozhodl ve společném řízení. Jedním rozhodnutím soud rozhoduje ve společném řízení ve skutkově odlišných sporech nebo jiných právních věcech tehdy, uplatnil-li žalobce v jediné žalobě současně více nároků (jde o tzv. objektivní kumulaci nároků), uplatnil-li žalovaný proti žalobci svůj nárok vzájemnou žalobou (§ 97 a 98 o. s. ř.), spojil-li soud ke společnému řízení dvě nebo více věcí, o nichž bylo řízení zahájeno samostatně (§ 112 odst. 1 o. s. ř.), nebo došlo-li ke spojení více věcí ke společnému řízení přímo ze zákona (srov. např. § 235b o. s. ř.). O rozhodnutí o několika právech se samostatným skutkovým základem jde např. tehdy, bylo-li rozhodnuto současně o nároku na náhradu škody a o nároku na plnění vyplývajícím ze smlouvy, o vydání věci a o vydání bezdůvodného obohacení, o zaplacení pohledávek z několika samostatně poskytnutých úvěrů, o zaplacení pohledávky ze smlouvy a o smluvní pokutě apod.

21. Je-li žalobou uplatněno několik nároků na zaplacení peněžité částky se samostatným skutkovým základem, pak podle ustálené soudní praxe soud ve vyhovujícím výroku rozsudku vždy žalovanému uloží povinnost k jedinému peněžitému plnění, které je součtem jednotlivých dílčích plnění (třebaže se samostatným skutkovým základem). Tento přístup k formulaci rozsudečného výroku se odráží i v praxi při formulování toho, čeho se žalobce domáhá (§ 79 odst. 1 o. s. ř.). Je obvyklé a správné, že žalobce v žalobě uvádí celkovou výši požadovaného peněžitého plnění, bez zřetele k tomu, zda jde o jednotlivé nároky se samostatným skutkovým základem, či o jednotlivá dílčí plnění vycházející z téhož skutku (srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 18. 11. 2010, sp. zn. [Ncp 2505/2010](#), uveřejněné pod č. 66 ve Sb. roz. obč., ročník 2011).

22. Rozhodl-li soud prvního stupně v rozsudku o více nárocích se samostatným skutkovým základem, nezkoumá se přípustnost odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně ve smyslu ustanovení § 202 odst. 2 o. s. ř. ve vztahu k jednotlivým nárokům samostatně. Z hlediska ustanovení § 202 odst. 2 o. s. ř. je rozhodující, zda celková výše peněžitého plnění, o němž bylo rozsudkem rozhodnuto (lhostejno, zda jedním, nebo více výroky), převyšuje 10 000 Kč, aniž by bylo významné, zda toto peněžité plnění představuje více nároků se samostatným skutkovým základem, z nichž některý (některé) uvedenou částku nepřevyšuje (nepřevyšují). I když tedy některý z více nároků na zaplacení peněžité částky se samostatným skutkovým základem, o nichž bylo rozhodnuto rozsudkem soudu prvního stupně, nepřevyšuje 10 000 Kč, je odvolání proti rozsudku ve vztahu k tomuto nároku přípustné, převyšuje-li uvedenou částku součet nároků, o nichž soud v rozsudku rozhodl. Poukazuje-li odvolací soud na podporu svého opačného názoru na judikaturu Nejvyššího soudu a Ústavního soudu týkající se přípustnosti dovolání, pak přehlíží, že přípustnost dovolání podle ustanovení § 238 odst. 1 písm. c) o. s. ř. (do 31. 12. 2012 srov. § 237 odst. 2 písm. a) občanského soudního řádu) je vybudována na jiném základě, než nepřípustnost odvolání podle ustanovení § 202 odst. 2 o. s. ř.; ustanovení § 238 odst. 1 písm. c) o. s. ř. totiž odvíjí přípustnost dovolání od dovoláním napadeného výroku rozsudku nebo usnesení odvolacího soudu, zatímco podle ustanovení § 202 odst. 2 o. s. ř. se přípustnost odvolání řídí tím, o jakém peněžitém plnění bylo rozsudkem soudu prvního stupně rozhodnuto.

23. V posuzovaném případě bylo výrokem rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 10. 1. 2013, č. j. 28 C 39/2009-272 rozhodnuto o nároku na zaplacení peněžité částky ve výši 8 509 EUR (195 474 Kč), který žalobce zakládá na tvrzení, že dne 3. 9. 2007 uzavřel se žalovanými ústní dohodu o poskytnutí právních služeb spočívajících v přípravě společenské smlouvy společnosti s ručením omezeným a popřípadě dalších smluv, které budou žalovanými požadovány, na základě níž žalobce sepsal pro žalované společenskou smlouvu o založení společnosti A. R. C. s. r. o. a další smlouvy (smlouvu o výkonu funkce, smlouvu s taxislužbou, smlouvu o poskytování ubytovacích služeb, smlouvu o poskytování zdravotnických služeb zdravotnickým zařízením a smlouvu o poskytování odborných služeb gynekologem), a že výše odměny za poskytnutou právní službu nebyla dohodnuta. Jednotlivá dílčí plnění uplatněná žalobcem na základě uvedené dohody (odměna za jednotlivé úkony právní služby spočívající v sepsu uvedených smluv podle ustanovení § 6 a násl. vyhlášky č. 177/1996 Sb. a náhrada hotových výdajů vynaložených v souvislosti s poskytnutím právní služby podle ustanovení § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) nepředstavují nároky se samostatným skutkovým základem, neboť nejde o práva odvozená z odlišných skutkových tvrzení (jiných skutků), nýbrž o nároky vyplývající z jednoho a téhož skutkového základu, kterým je (má být) dohoda o poskytnutí právních služeb uzavřená mezi žalobcem a žalovanými. Nároky se samostatným skutkovým základem z těchto dílčích plnění nečiní ani okolnost, že právo na každé z nich vzniká samostatně v závislosti na provedení jednotlivých úkonů právní služby (sepsu smluv) a vynaložení souvisejících hotových výdajů, a ani to, že nároky na dílčí plnění z dohody o poskytnutí právních služeb mohl žalobce uplatnit - stejně jako jakékoliv jiné části nároku s jednotným skutkovým základem - též samostatnými žalobami. Závěr městského soudu, že výrokem rozsudku obvodního soudu bylo rozhodnuto o více nárocích se samostatným skutkovým základem, od něhož městský soud odvíjí svůj závěr o nepřípustnosti odvolání proti výroku rozsudku obvodního soudu v části, ve které bylo

rozhodnuto o dílčích plněních vyplývajících z dohody o poskytnutí právních služeb uzavřené mezi žalobcem a žalovanými, jejichž výše jednotlivě nepřevyšuje 10 000 Kč, proto není správný.

24. I kdyby však nárok na zaplacení peněžitého plnění ve výši 8 509 EUR (195 474 Kč), o němž bylo rozhodnuto rozsudkem obvodního soudu, vskutku sestával z více nároků se samostatným skutkovým základem, nebyla by tato okolnost pro posouzení přípustnosti odvolání proti rozsudku obvodního soudu ve smyslu ustanovení § 202 odst. 2 o. s. ř. ve vztahu k jednotlivým nárokům významná, neboť z hlediska tohoto ustanovení je rozhodující - jak vyplývá z výše uvedeného - celková výše peněžitého plnění, o němž bylo rozsudkem rozhodnuto, a nikoli výše jednotlivých nároků. Vzhledem k tomu, že celková výše peněžitého plnění, o němž bylo v posuzovaném případě rozhodnuto rozsudkem obvodního soudu, převyšuje 10 000 Kč, je odvolání proti tomuto rozsudku přípustné i v části, ve které jím bylo rozhodnuto o dílčích plněních vyplývajících z dohody o poskytnutí právních služeb uzavřené mezi žalobcem a žalovanými, jejichž výše jednotlivě nepřevyšuje 10 000 Kč, a to i kdyby vskutku šlo o nároky se samostatným skutkovým základem.

25. Z uvedeného vyplývá, že závěr městského soudu, že odvolání žalovaných proti rozsudku obvodního soudu v části, ve které bylo rozhodnuto o dílčích plněních vyplývajících z dohody o poskytnutí právních služeb uzavřené mezi žalobcem a žalovanými, jejichž výše jednotlivě nepřevyšuje 10 000 Kč, není podle ustanovení § 202 odst. 2 o. s. ř. přípustné, není správný. Žaloba pro zmatečnost proti usnesení městského soudu ve výroku, kterým bylo odmítnuto odvolání žalovaných proti části výroku rozsudku obvodního soudu, v níž bylo žalobě vyhověno co do částky 3 575,14 EUR s úroky z prodlení, proto byla podána důvodně a soudy jí měly vyhovět.

26. Protože odvolací soud rozhodl o žalobě pro zmatečnost - jak vyplývá z výše uvedeného - nesprávně a protože dosavadní výsledky řízení ukazují, že je možné o věci rozhodnout, Nejvyšší soud usnesení vrchního soudu podle ustanovení § 243d písm. b) o. s. ř. změnil tak, že usnesení městského soudu ve výroku, kterým bylo odmítnuto odvolání žalovaných proti části výroku rozsudku obvodního soudu, v níž bylo vyhověno žalobě co do částky 3 575,14 EUR s příslušenstvím, zrušil (§ 235e odst. 2 věta první o. s. ř.).

**) Jde o výklad § 202 odst. 2 o. s. ř. ve znění účinném do 29. 9. 2017; od uvedeného data má předmětné ustanovení tuto podobu: „Odvolání není přípustné proti rozsudku, vydanému v řízení, jehož předmětem bylo v době vydání rozsudku peněžité plnění nepřevyšující 10 000 Kč, k příslušenství pohledávky se přitom nepřihlíží; to neplatí u rozsudku pro uznání a u rozsudku pro zmeškání.“*